

Villanó por

Biztosított róla, hogy a szem fényképezéséhez most a legjobbak a fényviszonyok, mert épp úgy süt a nap, hogy kellő rásegítéssel a szivárványhártya és a pupilla kontúrjai tökéletesen hangsúlyozzák az emlék nélküli szorongás felcsapó fényét, amely, mintha ág csapna ki a szemből, senki figyelmét nem kerülheti el. Második-harmadik generációnál gyakori ez, úgy mondják szakmai körökben, hogy megerjed odabent a félelem, és a tudat nélküli háttér, ami amiatt van, mert az egészlől nincs zsigeri tudomásom, szerencsésen domborítja ki a lélek láthatatlanul bevérzett anatómiáját, és az új honlapon, amire felkerül, a szakértők egészen biztosan úgy tudják állományba venni, hogy a legkedvezőbb együttérzést váltsa ki az érdeklődőkből. Naponta néhány ezer klikkelésre számíthatok az elején, aztán, sikeres marketinggel a napi tíz-, sőt százezer megtekintés sem kizárt. Extrém érdeklődés esetén, ahogy a múltkor egy lengyellel is történt, reklámcégek is érdeklődhetnek, ezzel persze semmi gondom, ők intézik, kegyeleti okokból nem is volna ízléses, ha nekem kellene ezzel törődnöm. Nagyapja volt, ugye, az áldozat? A páros nemzedékek mindig szerencsések, ezt ő tapasztalatból mondja. Előreálló állkapcsa volt, bulldogbeszéddel szavait beharapta, mintha minden mondattal kapást könyvelne el, ami az emlékhalászatban rendkívül fontos. Már hozta is a készülékét, a mai technika korában furcsa volt, hogy nem digitális eszközt használ, egy ormótlan állvány, lámpa, talán még sötétítő függöny is előkerült. Ne féljen, a legfontosabb pillanatban nem fog sírni, arról mi gondoskodunk.

Hesztia lélegzete

Kínai csoportok érkeztek megtekinteni, hogyan élünk. Próbáltam leültetni őket, megkínálni kávéval, vagy összekaparni, ami épp a konyhából feltálalható. Leintettek, hagyjam csak, az egyik a fogkefémét emelte fel egy percre, a másik a papírjaimat rakosgatta egy kicsit az íróasztalomon, egy harmadik a hamutartóban vizsgálta a csikkeket. Apámtól örököltém, indián lepénysütő volt, még a hetvenes évekből való. Hagyjam csak, úgyse értik. Úgy néztek körbe, mint akik egyszerre vannak múzeumban, és fontolgatják, hogy ideköltöznének. Megengedték, elzárták a víz-csapot. Nevettek, hogy nem gáz jön belőle. Egy kopott térdű, tréningruhás végig fényképezett, de mindig csak a falat vagy olyan térrészletet, amiben nem voltak tárgyak. Őket ez érdekli legjobban, magyarázta a tolmács vagy a kíséző, a tárgyaktól nem zavart részletek, amikben mégis leülepszik az életnyomunk, a láthatatlan kötőanyag, Hesztia lélegzete. Vizsgálják, hogyan tölti meg a családi cserebomlás a titkos pórusokat. Milyen más családoknak van esélyük utánunk itt élni, kiknek nem árt az évtizedek alatt felhalmozódó levegő. Mikor elmentek végre, nem tudtam, hogy végképp békén hagynak, vagy azt kartotékolják, hogy ezt a teret bárkinek továbbadni reménytelen.